

El rapte d'Isabel

♩=104

Dot - ze ca - va - llers, dot - se ca - ma -

ra - des són a - nats a Trempe

a ro - bar u - na da - ma.

Dotze cavallers, dotze camarades
són *anats* a Tremp a robar una dama.
Quan *ne* són a Tremp, sola l'han trobada,
sola en el balcó que a la fresca estava:
—Senyora Isabel, no ha sopat, encara?
—No, per cert, senyors, que no en tinc pas gana.
No, per cert, senyors, que no en tinc pas gana.
Mon pare no hi és ni tampoc ma mare.
Són a l'Aragó a casar ma germana
i a *ne* mi també, si es pensen casar-me.
I a *ne* mi també, si es pensen casar-me
amb un mal vellot, no el vull ni m'agrada.
N'és borni d'un ull i coix d'una cama;
ha caigut d'un banc, se n'ha trencat l'altra.
—Senyora Isabel, n'ha de ser robada.
—Robada seré si el lladre m'agrada.—
A la mitjanit sent soroll per casa:
—Deixeu-me vestir, que vaig despullada.—
Ja l'agafen dos, un per cada banda,
i amb l'escala d'or ja l'han davallada.
Quan són a cavall troben a son pare:
—A on la porteu en aquesta dama?
A on la porteu, que va tan tapada
que en té por del sol o de la rosada?

El rapte d'Isabel

—No té por del sol ni de la rosada,
sinó de l'airet que en talla la cara.—
Al ser més enllà troben a sa mare:
—A on vas, Isabel, filla desgraciada?
—Amb aquests fadrins, que me n'han robada.
—No diguis això que t'haguem robada!
No diguis això que t'haguem robada,
que tu n'has vingut de molt bona gana.
—Què plora Isabel, de què plora ara?
—Del bon ben estar de quan era a casa.
Per dinar capons, per sopar pollastres.
—Això no serà quan serà amb nosaltres.
Això no serà quan serà amb nosaltres;
un bocí de pa amb una ceba agre.